

VIITORUL ROL

COCA ANDRONESCU

Coca Andronescu nu mai are nevoie de prezentare: toată lumea îi cunoaște făptura sprintenă și energică, mobilitatea expresiei, inflexiunile vocii, risul, răsfăturile feminine, candorile autentice și jucate... Douăzeci și cinci de ani la Teatrul Național din București. Filme. Televiziune (teribila Tanța, din serialul *Tanța și Costel* de Ion Băieșu, personaj cotropitor: „A trebuit să las să treacă mai bine de cinci ani, ca să se uite, și apoi să apar din nou la televiziune. Parcă nu mai eram eu...“). Radio (de mai bine de 15 ani, face, împreună cu Mihai Fotino, emisiunea „De toate pentru toți“). Din toate acestea s-a conturat personalitatea unei veritabile vedete populare, care a știut să-și păstreze spontaneitatea și firescul, consolidându-și mereu succesul cu acumulările experienței profesionale. Nedezmințitul ei temperament exploziv, aplombul cu care-și dăruiește personajele se mlădiază, cu timpul, pe măsură ce prinde gust să-și exploateze disponibilitatea compozițională. Dintre cele peste o sută de roluri care alcătuiesc fișa ei, amintim doar câteva, din spectacole care au ținut afixul stagiuni întregi: Colette,

apoi Zoe în *Gaițele* de Al. Kirișescu; Miza (*Titanic-vals* de Tudor Mușatescu — teatru și film); Eleva (*Steaua fără nume* de Mihail Sebastian); Dejanira și Mirandolina (*Hangița* de Goldoni); Ines (*Castiliana* de Lope de Vega); Pantoflireașă (*Minunata pantoflireașă* de F. Garcia Lorca); Ann Page (*Nevestele vescele din Windsor*) și Catarina (*Imblinzirea scorpiei*) de Shakespeare; Pețitoarea (*Căsătoria de Gogol*); Zița (*O noapte furtunoasă*), Mița Baston (*D-ale carnavalului*) de Caragiale; Aristița (*Coana Chirița* de Tudor Mușatescu după Alecsandri); Fifi (*Siciliana* de Aurel Baranga — spectacol înregistrat și pe disc); Frusina (*Căruța cu paiațe* de Mircea Ștefănescu).

„Progătesc cu deosebită plăcere rolul Frosei din *Idolul și Ion Anapoda* de G. M. Zamfirescu. Poate că ar fi trebuit să-l joc când eram mai aproape de vârsta personajului, dar nu am complexul vârstei. Dealtfel, noi, actorii, nu jucăm ce vrem, ci jucăm ceea ce ni se dă, atunci când intrăm în sfera de interes a teatrului sau a cîte unui regizor. Mă bucură reînfrînarea cu regizorul Ion Cojar, după aproape 25 de ani de la prima colaborare, la *Romanșoșii* de Edmond Rostand. E un regizor interesant, un bun coleg și colaborator, care știe să ceară și să și dea. Frosa e «o făptură a pămîntului și mai presus de toate femeie», așa cum o definește autorul. O fată mult mai tinără decît pare, trăind într-un mediu în care omul bun, curat, muncitor, devotat, este șicanat în tot felul; o fată supusă care s-a lăsat într-atît modelată încît a adoptat pînă și tonul stăpînilor. Aceasta e Frosa la început; pe parcurs, dintr-o servitoare ponosită (așa cum era socotită și tratată în casa Stăvâroaiei), Ion, singurul care se apropie de sufletul ei, o transformă într-un om care învață să gîndească și să vorbească pe propriul său ton și cu propriile sale cuvinte, într-o femeie cochetă, atrăgătoare. Cu sufletul ei curat, Frosa devine aievea idolul din vis, o ființă nouă, aptă pentru o viață adevărată alături de omul iubit. Undeva, în adînc, piesa, cred eu, se sprijină pe un fond dramatic, dezvăluind legătura dintre iubire și demnitate“.

telex-„,teatrul“ ● telex-„,teatrul“ ● telex-„,teatrul“

Visarion) și O poveste de iubire de Terence Rattigan. ● Intîmpinînd serioase dificultăți în montarea piesei sale Dulcea ipocrizie a bărbatului matur, Tudor Popescu a jurat să se întoarcă definitiv la vechile indeletniciri, lăsînd

regia pe mina regizorilor. Deh, mîntea românului de pe urmă! ● Cătălina Buzoianu repetă, la Teatrul Mic, o dramatizare proprie după romanul lui Mihail Bulgakov Maestrul și Margareta. Regizoarea s-a asigurat de colaboratori valo-

roși: Andrei Both și Liana Manțoc (scenografia), Mircea Florian (muzica), Miriam Răducanu (mișcarea scenică). ● Editura Meridiane anunță volumul lui Simeon Alterescu „Actorul și vîrstele teatrului“. Titlu

VIITORUL ROL

DIONISIE VITCU

Încă de la absolvirea I.A.T.C. (1963), Dionisie Vitcu s-a înscris printre „copiii teribili” ai teatrului, care au impus cu strălucire arta spectacolului românesc în țară și peste hotare. Debutul și l-a făcut pe scena Teatrului Tineretului din Piatra Neamț, integrându-se apoi, în 1968, colectivului Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași. Dionisie Vitcu și-a câștigat treptat o trainică popularitate, prin interpretarea unor puternice personaje de comedie și dramă. El face parte din categoria acelor actori care știu să particularizeze un rol printr-un simplu gest sau o modulație a vocii, fiind și un excelent mim, un performer al expresiei corporale și al mijloacelor verbale, mînuind cu artă ambiguitatea și echivocul, pentru a da mister actului teatral. Numele lui Dionisie Vitcu pe afiș constituie pentru public o invitație irezistibilă. Dintre rolurile interpretate, reținem: Varlam (*Omul cu mirtoaga* de G. Ciprian); Mitică (*Sfîntul Mitică Blajinu*), Ioniță (*Opinia publică*) de Aurel Baranga; Gheorghe (*Tango la Nisa*), Pintilie Fulgeratu (*Noaptea* de M. R. Iacoban); Cetățeanul turmentat (*O scrisoare pierdută*), Mache (*D'ale carnavalului*) de Caragiale; Cameleonul (*Istoria ieroglicică* de Dimitrie Cantemir); Vulpoiul (*Răzvan și Vidra* de Hasdeu); Tarsița (*Iași* în

carnaval de Alecsandri); Loyal (*Tartuffe*), Argan, Polichinelle, Tirsis, Bachilerius (*Bolnarul inchipuit*) de Molière; Poprișcin (*Insemnările unui nebun* de Gogol); Percihin (*Micii burghezi* de Gorki — la televiziune); Leporello (*Don Juan* de Max Frisch); Sosias (*Amfitrion* de Peter Hacks); Edgar (*Dansul morții* de Strindberg); Chițimia I (*Chițimia* de Ion Băieșu); Pavel Cristian (*Camera de alături* de Paul Everac).

În *Păsările tinereții noastre* de Ion Druță, Dionisie Vitcu va interpreta rolul lui Pavel Rusu. Regia: Sorina Mirea.

„Trec de la rolul lui Protasov din *Copiii soarelui* de Gorki, exponent al unei lumi contrafăcute, cu idealuri și năzuinți lipsite de suport în realitate, la un rol diametral opus: Pavel Rusu, om de acțiune socială, spirit pragmatic, care nu are răgazul să discearnă binele de rău, adevărul, de putere, autenticul, de neautentic, risipindu-și viața în acțiuni de importanță imediată. Pe patul de moarte, într-o finală retrospectivă și descoperire de sine, Pavel constată că, urmărind să realizeze binele general, a făcut, de fapt, și rău unor oameni. Personajul trăiește, în scenă, o dublă existență: cea reală, rememorată, și cea dorită, proiecție a spaimei de neant. În jocul puterii și al deciziei, Pavel Rusu a fost omul marilor principii; deodată, se descoperă a fi fost și crud și neomenos. Acum, își caută salvarea în sinceritate și luciditate; la trecerea în cele veșnice, Pavel Rusu simte nevoia unei certitudini omenești. Piesa vorbește despre singurătatea celui ce, uitîndu-se pe sine, uită, în cele din urmă, de omenie. Înconjurat de zeci de uși deschise pe care nu intră nimeni, Pavel încearcă să recîștige timpul pierdut. E un personaj complex, a cărui dramă e resimțită ca o uriașă pierdere în ordinea ființei. Omul de acțiune are revelația tîrzie a însingurării sale, mai precis, trăiește spaima dezumanizării. Salvarea nu-i vine de nicăieri. Rezolvarea acestei tensiuni constă în ne-identificarea cu personajul, într-o privire dramatic-distanțată asupra destinului său”.

Maria Marin

telex-., teatrul“ ● telex-., teatrul“ ● telex-., teatrul“

e atractiv, așteptăm cartea.

● Un frumos exemplu de colaborare între artiștii profesioniști și cei amatori dă Tamara Buciuceanu-Botez, care a răspuns invitației Casei de cultură din Cimpia Turzii și a jucat acolo, împreună cu ama-

torii, în spectacolul acestora cu *Paradis de ocazie* de Tudor Popescu. ● Aflăm, de la Piatra Neamț, că Teatrul Tineretului va mai prezenta Femeia îndărătnică de Shakespeare (regia, Iulian Vișa), Un om = un om de Bertolt Brecht (re-

gia, Alexandru Colpacci) și Proștii sub clar de lună de Teodor Mazilu (regia, Nicolae Scarlat). Toate astea le-am aflat nu de la Paul Findrihan, secretarul literar al teatrului, căruia nu-i place FAIMA. ● (Continuare în p. 65)